

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/12/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617208122
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6617208122.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu: D. S., nar. XX.XX.XXXX, W. J. XXX/XX, XXX XX X., štátny občan SR, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č.k. 12Csr/3/2017-98 zo dňa 03. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec, č.k. 12Csr/3/2017-98 zo dňa 03. októbra 2017, p o t v r d z u j e.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom prvým výrokom zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, sp. zn. SRSAsPA 03787/16 zo dňa 15.02.2017, druhým výrokom priznal žalobkyňi náhradu trov konania od žalovaného v plnom rozsahu a tretím výrokom zaviazal žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 331,50,- Eur.

2. Na odôvodnenie bližšie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAsPA 03787/16 zo dňa 15.02.2017 vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž (ďalej len „stály rozhodcovský súd“). Uviedla, že dňa 07.04.2017 jej bol doručený rozhodcovský rozsudok, ktorým bola zaviazaná zaplatiť spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ako žalobcovi v rozhodcovskom konaní, sumu 417,91,- Eur s príslušenstvom, pričom súd konanie v časti nároku žalovaného vo výške 293,47,- Eur zastavil, nakoľko žalobkyňa po podaní žaloby uhradila sumu vo výške 293,47,- Eur. Rozsudok stáleho rozhodcovského súdu považuje žalobkyňa za nezákonný, pretože rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi ňou a žalovaným dňa 07.05.2014 je podľa jej názoru neplatná. Žalobkyňa uviedla, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných predpisov na ochranu spotrebiteľa.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, pretože medzi stranami sporu je podľa jeho názoru sporné zachovanie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 06.06.2017 a rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 15.02.2017. Žalobkyňa síce tvrdila, že rozhodcovský rozsudok jej bol doručený dňa 07.04.2017, avšak tieto svoje tvrdenia žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala. Podľa názoru žalovaného je zároveň nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi stranami sporu je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo

súdneho konania. Žalovaný poukázal aj na skutočnosť, že medzi ním a žalobkyňou bola uzatvorená rozhodcovská zmluva na samostatnom liste papiera, oddelene od zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalobkyňa ju podpísala, čím vyhlásila, že s ňou súhlasí a že bola osobitne poučená o dôsledkoch jej uzatvorenia. Má zároveň za to, že si splnil všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonmi.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobkyňa ako dlžník so žalovaným ako veriteľom uzatvorila dňa 07.05.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 400,- Eur s nákladmi spotrebiteľa vo výške 392,- Eur, spolu 792,- Eur, úrokom vo výške 39,15 % ročne, administratívnym poplatkom vo výške 235,40,- Eur, RPMN 98 %. Z čl. 10 všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že zmluvné strany prejavili vôľu využiť mimosúdne inštitúty riešenia sporov a za tým účelom uzatvorili mediálnu doložku. Medzi stranami sporu bola zároveň dňa 07.05.2014 uzatvorená aj rozhodcovská zmluva. Zo spisu stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SRSAspA 03787/16 mal súd za preukázané, že dňa 08.02.2016 doručil žalovaný ako žalobca súdu návrh na začatie rozhodcovského konania. Stály rozhodcovský súd zaviazal žalovanú (v tomto konaní žalobkyňu) na zaplatenie trov mediálneho konania vo výške 114,44,- Eur, poplatku za upomienku vo výške 10,- Eur, trov rozhodcovského konania vo výške 117,37,- Eur. Konanie v časti nároku žalobcu vo výške 293,47,- Eur zastavil. Súd prvej inštancie mal zároveň za preukázané, že dňa 11.05.2015 podal žalovaný návrh na začatie mediálneho konania voči žalobkyni. Dňa 12.05.2015 vyzvala Slovenská rozhodcovská, a.s., žalobkyňu, aby sa vyjadrila k návrhu na začatie konania. Zásielka sa vrátila s poznámkou „adresát neznámy“, a preto dňa 30.06.2015 mediátor urobil písomné vyhlásenie o skončení mediácie.

5. Súd prvej inštancie preskúmal aj spornú skutočnosť, a to či žalobkyňa podala žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote v zmysle § 46 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pričom po preskúmaní doručenky mal za preukázané, že žalobkyňa prevzala sporný rozsudok dňa 05.04.2017 a žalobu podala dňa 06.06.2017, a teda v lehote troch mesiacov od doručenia rozhodcovského rozsudku tak, ako to predpokladá zákon. Následne súd posúdil rozhodcovskú zmluvu, ktorá má podľa jeho názoru povahu osobitnej zmluvy. Zároveň mala žalobkyňa možnosť výberu a podpis rozhodcovskej zmluvy nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil rozhodcovskú zmluvu ako platnú, štandardnú, neobsahujúcu žiadnu neprijateľnú podmienku, a preto bola daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť spor.

6. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, z ktorého vyplýva, že rozhodcovský súd rozhodoval len o trovách mediácie, poplatku za upomienku a trovách rozhodcovského konania. Súd mal preukázané, že žalovaný podal návrh na začatie mediálneho konania, ktoré skončilo písomným vyhlásením mediátora o skončení mediácie z dôvodu, že žalobkyni sa nepodarilo doručiť výzvu Mediálneho centra na vyjadrenie sa k návrhu. Mediátor o žiadnych trovách mediácie nerozhodol a napriek tomu rozhodcovský súd priznal trovy mediálneho konania vo výške 114,44,- Eur, ktoré súd žiadnym spôsobom v rozsudku nezdôvodnil. Rozhodcovský súd zaviazal žalobkyňu aj na zaplatenie upomienky vo výške 10,- Eur, pričom rozhodcovský súd len uviedol, že priznal žalobcovi nárok na poplatok za upomienku, zmluvnú pokutu, trovy mediálneho konania a úrok z omeškania v súlade so žalobným návrhom. Aj v tejto časti je podľa názoru súdu prvej inštancie rozsudok nepreskúmateľný, nakoľko je zrejmé, že žiadne úroky z omeškania ani zmluvná pokuta neboli priznané rozhodcovským rozsudkom, a taktiež čo sa týka poplatku za upomienku, tento nijakým spôsobom nezdôvodnil. Rozhodcovským rozsudkom bola žalobkyňa zaviazaná aj na zaplatenie trov rozhodcovského konania vo výške 117,37,- Eur, ktoré stály rozhodcovský súd odôvodnil tým, že žalobca ako procesne úspešný účastník má právo na náhradu trov rozhodcovského konania voči žalovanému ako procesne neúspešnému účastníkovi. Súd pritom neposudzoval či u žalobkyni, v postavení žalovanej v rozhodcovskom konaní, nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 5 zákona č. 335/2014 Z.z. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že je daný dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. i) zákona č. 335/2014 Z.z. a žalobe vyhovel. Zastáva totiž názor, že rozhodnutím rozhodcovského súdu boli porušené ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu na ochranu práv spotrebiteľa, a to konkrétne zákona č. 335/2014 Z.z., a toto porušenie malo vplyv na výsledok rozhodnutia rozhodcovského súdu.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku tak, že žalobkyni, ako

úspešnej strane sporu, priznal plnú náhradu trov konania z dôvodu, že táto bola v plnom rozsahu úspešná.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý namietal, že výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov je jasne uvedená priamo na prednej strane zmluvy a dohody a z uvedeného preto vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Žalobkyňa bola pri podpise zmluvy upovedomená o rozdielnej nie však nesprávne uvedenej RPMN. V zmluve bola jasne dojednaná RPMN vo výške 98 % a bola vypočítaná v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol aj, že je toho názoru, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale je odplatom, ktorá sa platí pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov. V prípade úroku ide o plnenie, ktoré je dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy. Podľa odvolateľa je teda zrejmé, že poplatok za spracovanie zmluvy slovenské právo pripúšťa. K poplatku za poskytnutie úveru žalovaný uviedol, že tento nie je neprimerane vysoký a pri podpise zmluvy žalobkyni vyhovoval, keďže jeho výšku nenamietala. K výške úrokov uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy zákon nestanovoval maximálnu možnú výšku odplaty. Uplatnený nárok žalovaného v podobe úroku vo výške 35,15 % ročne, ktorý bol dohodnutý v zmluve, považuje za primeraný a v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný má za to, že vzhľadom na platnosť rozhodcovskej zmluvy, právomoc rozhodcovského súdu a skutočnosti, ktoré uviedol v odvolaní, nie je možné mať pochybnosti o legitímnosti vydaného rozhodcovského rozsudku. V závere odvolania opätovne zdôraznil, že dohodnutý úrok z omeškania je sankciou a postihuje dlžníka, ak ten poruší svoje povinnosti vyplývajúce mu z dohodnutej zmluvy. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. K odvolaniu žalovaného vyjadrenie podané nebolo.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

11. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalobkyňa dňa 06.06.2017 podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, v ktorej uviedla, že dňa 07.04.2017 jej bol doručený rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 03787/16 zo dňa 15.02.2017. Uviedla, že s rozhodcovským rozsudkom nesúhlasí. Rozhodcovskú zmluvu zároveň považuje za neplatnú, pričom nemala možnosť ovplyvniť jej obsah pri uzatváraní zmluvy. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 07.05.2014 považuje za zmluvu spotrebiteľskú, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 400,- Eur, ktorý sa zaviazala žalovanému vrátiť spolu s úrokom vo výške 39,15 % ročne a poplatkom za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 235,40,- Eur. Ročná percentuálna miera nákladov bola stanovená vo výške 98 %. Výšku úroku ako aj RPMN považuje za neprimerane vysoké, a teda podľa jej názoru aj neplatné. Uviedla, že rozhodcovským rozsudkom bola zaviazaná na úhradu trov mediálneho konania vo výške 114,44,- Eur, avšak mediálneho konania sa nezúčastnila a ani k nemu nedala súhlas. Má za to, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, a preto podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. i) a písm. l) zákona č. 335/2014 Z.z. Na základe uvedených skutočností navrhla, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 03787/16 zo dňa 15.02.2017.

12. Súčasťou spisu je aj rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, sp. zn. SRSAspA 03787/16 zo dňa 15.02.2017. Týmto bola žalobkyňa (v rozhodcovskom konaní v postavení žalovanej) zaviazaná zaplatiť žalovanému (v rozhodcovskom konaní v právnom postavení žalobcu) trovy mediálneho konania vo výške 114,44,- Eur, poplatok za upomienku vo výške 10,- Eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 117,37,- Eur. Rozhodcovský súd konanie v časti nároku žalovaného vo výške 293,47,- Eur zastavil. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX uzatvoril žalovaný so žalobkyňou dňa 07.05.2014 a v ten istý deň bola medzi stranami sporu uzatvorená aj rozhodcovská zmluva, od ktorej odvodil svoju právomoc prejednať a rozhodnúť spor stály rozhodcovský súd.

13. K podanej žalobe sa vyjadril žalovaný. Za sporné považoval zachovanie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uviedol aj, že žalobca bol vyzvaný na oznámenie výberu rozhodcovského súdu, čo však neoznámil, a preto žalovaný uskutočnil výber rozhodcovského súdu. K rozhodcovskej zmluve žalovaný uviedol, že v tejto nebola daná výlučnosť rozhodcovského súdu a žalobca mal možnosť obrátiť sa na všeobecný súd. Rozhodcovská zmluva je teda podľa jeho názoru nevýhradnou zmluvou. Zároveň bola uzatvorená na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uviedol aj, že žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať, v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN. Podľa žalovaného je zrejmé, že slovenské právo poplatkov za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa, ale aj výslovne uvádza. Žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

14. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je viazaný dôvodmi uznesenia.

15. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom zrušil rozhodcovský rozsudok stáleho rozhodcovského súdu, pretože tento nebol dostatočne zdôvodnený v časti trov mediačného konania, ktoré rozhodcovský súd síce vo výroku priznal, avšak nijakým spôsobom ich neodôvodnil. Rozhodcovský rozsudok zároveň považoval súd prvej inštancie za nepreskúmateľný, pretože úroky z omeškania ani zmluvná pokuta, ktorými sa v odôvodnení rozhodcovský súd zaoberal, neboli rozhodcovským rozsudkom priznané. Žalovaný pritom v odvolaní namietal, že v zmluve neabsentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Touto skutočnosťou sa však súd prvej inštancie v rozhodnutí vôbec nezaoberal. Zároveň súd prvej inštancie neskúmal ani poplatok za spracovanie zmluvy a ani úroky z omeškania, na ktoré žalovaný v podanom odvolaní taktiež poukazuje. Z uvedeného možno vyvodiť, že odvolacie námietky žalovaného s predmetom prejedávanej veci v tomto konaní nesúvisia. Vzhľadom na to, že podľa § 380 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a žalovaný v odvolaní nenamietal skutočnosti, pre ktoré súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok stáleho rozhodcovského súdu, odvolací súd sa týmito dôvodmi namietanými žalovaným nezaoberal.

16. Odvolací súd sa s názorom súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje a aj na základe vyššie uvedeného odvolaním napadnutý rozsudok v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd potvrdil aj výrok, ktorým súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže je odvolací súd viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, preskúmal výrok o nároku na náhradu trov konania len v tomto rozsahu.

17. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %. O výške trov konania rozhodne súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).